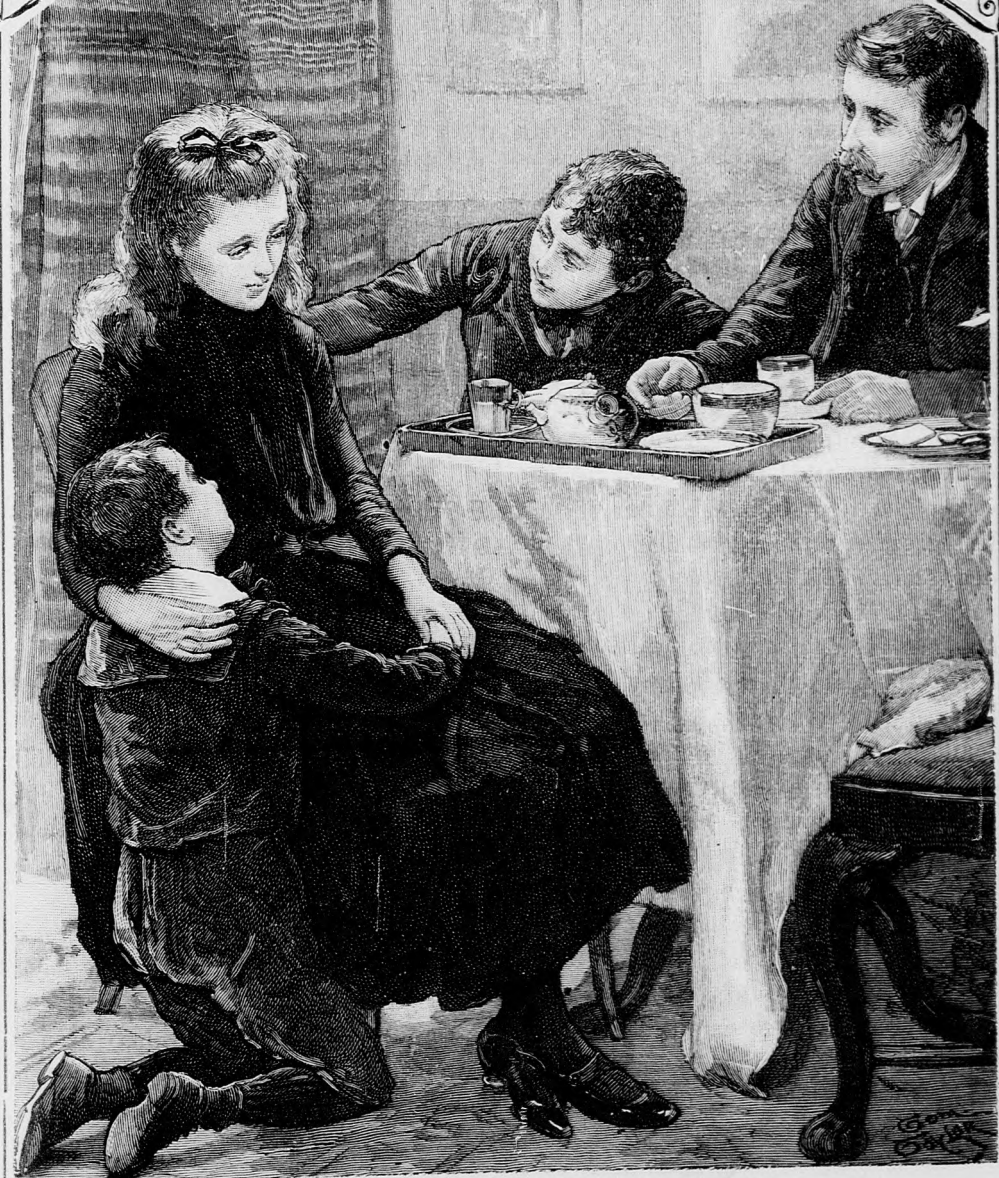

KIS HIR

SZOMORU HIR. (Lásd a 374. lapon.)

ELSŐ UTAM A TENGEREN.

— Elbeszélés számos képpel. —

(Folytatás.)

DA néztem a messzelátóval. Amit szemmel csak a gyakorlott régi matróz észre vehetett, én pedig csak alakatlan fekete pontnak láttam: annak a pompás üvegen át rögtön egészen tiszta képe mutatkozott; úgy, hogy szinte ijedten kiáltottam föl:

— Jaj Istenem!

— No, mi a baj?

— Egy nagy hajó van ott, de a fele már egészen víz alá merült.

— Tudtam. Gyorsan jelenteni köll a kapitány urnak. Hátha emberek vannak rajta. Még talán oda érhetünk idején, hogy segítsünk.

Mert ott a sik tengeren nem megy el az ember oly közönyösen a bajba került embertársa mellett. Mindenkinek rögtön eszébe jut, hogy őt is érheti szerencsétlenség, száz meg száz mértföldnyire minden szárazföldtől, és ha a jó szerencse véletlenül éppen oda hoz egy másik hajót s az nem segítene, milyen szörnyű kegyetlenség volna az! Ezért a tengeren minden hajós szent kötelességének vallja, hogy segítsen bajba jutott hajós társán.

Én is szaporán siettem le a kapitányhoz és jelentettem, hogy mit láttam. A kapitány egy pillanatig sem gondolkozott, hanem kiadta a parancsot, hogy a kormányos a szerencsétlenül járt hajó felé vezesse hajónkat.

Gyorsan hire futott az esetnek és mindenki a földéltre sietett. A kapitány és a hajós tisztek távcsöveken át nézegettek a szerencsétlenül járt hajó felé, mi

pedig szabad szemmel igyekeztünk meglátni valamit. Jó ideig hiába igyekeztünk, mert még nagyon messze voltunk tőle. De azért már észre vettük a jeleit, hogy ott csakugyan szerencsétlenség történt. A tengeren mindenféle tárgy uszott, mely csak hajóról kerülhetett, deszka, láda, ruhadarab, kötél, szaggatott vitorla s más efféle.

Kiváncsian, izgatottan néztük mindezeket. Arra nem volt időnk, hogy valamit kihalászunk a vízből, nem állhatunk meg, sietnünk kellett. Mert hátha emberek vannak azon a hajón? Az a fő, hogy azokat megmentjük veszedelmes helyzetükből. Ha még ott vannak a sülyedő hajón, bizonyosan szívszakadva lesik közeledésünket... elképzeltük, hogy ha mi volnánk olyan szörnyű helyzetben, mily türelmetlenül várnánk a segítséget.

Lassanként végre oly közelre értünk, hogy már szabad szemmel is meglehetősen jól láthattuk a félig elmerült hajót. A kapitány még egyszer jól megnézte a csövön át, aztán így szólt:

— Azon a hajón nincs ember. Vagy csónakokon menekültek, vagy pedig járt erre már más hajó, mely fölvette őket.

— Így hát nem tehetünk semmit, szólt a hajó-hadnagy.

— Nem igen. De már csak menjünk egészen közel, hogy teljes bizonyosságot szerezzünk.

Mikor egészen közelre értünk, csakugyan meggyőződhattunk, hogy a hajón senki sincs; mert ha lett volna, természetesen ott kapaszkodott volna azon a részen, amely még kiállt a vízből. De nem volt ott senki.

matróz.
kültek
nehezök
hajót.

hadnagy
portéká

ügy tele
még me
van a s
Hát ha

A
Boszusa

vén leg
hajó pe
pillanat

annyi i
belőle?

dért elé
nak cső
pusztuls

A
hogy a
a kapitá
jére mia
többen f

—
Cs

össze ro
dett alá
percz, r
esucsa
csapott
vítettör

— Nincsen senki, szólt az öreg Péter matróz. Remélem, szerencsésen elmentek mindnyájan. Képzem, milyen nehezökre esett itt hagyni ezt a szép nagy hajót.

— Hát még ami benne van! szólt a hadnagy. Mert alkalmasint tele van drága portékával.

— Az ám! Kár, hogy a mi hajónk úgy tele van rakva. Fölszedhetnök ami még megmenthető. Örökös kár, hogy itt van a szemünk előtt és veszni hagyjuk. Hát ha megpróbálnók?

A kapitány közel állt és meghallotta. Boszusan mondá:

— Micsoda oktalan beszéd ez olyan vén legénytől? Nem látod, hogy az a hajó perczről perczre sülyed s minden pillanatban elmerülhet?

— Hátha mégis fönt marad még annyi ideig, amig egyetmást kiszedünk belőle? Ami ott van, az már senkié.

— Megérdemled, hogy kapzsíságo-dért elérjen a sorsod. Hát oldj le magadnak csónakot és zsákmányolj. De ha ott pusztulsz el, magad leszel az oka.

A vén matróz gondolkozóba esett, hogy a kincsvágyára hallgasson-e, vagy a kapitány okos szavaira. De szerencséjére mialatt gondolkozott, egyszerre csak többen fölkiáltottak:

— Merül! Merül! Már vége!

Csakugyan, ebben a pillanatban az össze roncsolt hajó nagy gyorsasággal kezdett alá bukni. Alig telt bele két-három percz, már csak a törött árboczának a csuca látszott; aztán még egy hullám csapott át rajta s végkép elmerült, sima vitzükör maradt a helyén.

— No, Péter, nem mennél oda a hajóba kincset keresni? kérdé a kapitány.

A vén matróz éppen úgy meg volt döbbenve, mint mi mindnyájan. Pár pillanatig néma rémülettel néztünk a helyre, hol még az imént a hajó lebegett. Aztán hirtelen fölkiáltottunk:

— Ni, ott egy csónak uszik!

Eddig nem láttuk a csónakot, mert a vízből félig kiállott hajó eltakarta. De az még nem lett volna nagy ujság, hogy csónakot látunk. Egyebet is láttunk.

— Abban a csónakban van valaki! kiáltott fel Dani. Én látom a fejét.

Nagy izgatottsággal néztünk mindnyájan oda. Mikor a csónak egyenesen állt, nem lehetett észre venni semmit; de amint egy-egy hullám megbillentette s kissé félrehajolt egy pillanatra, csakugyan láthattuk, hogy valaki fekszik a csónakban.

— Én is látom, mondá. Pápaszeme van... bizonyosan valami öreg ur.

— Igen... és fehér vászon kabátja van. Bizonyosan már végkép elgyöngült az éhségtől és szomjuságtól. Ott fekszik a csónak alján, nem bir fölkelni, már segítségért sem tud kiáltani. Pedig bizonyosan lát minket.

Ezt mind természetesnek találtuk. Világos, hogy a hajóról valaki oda menekült a csónakba, mikor érezte, hogy a hajó elmerül. A kapitányunk is ezt hitte és kiadta a parancsot, hogy négy legény szálljon csónakba és hozza fel a hajónkra a szerencsétlent.

Gyorsan lebocsátottuk a csónakot s nem négyen, hanem nyolczan is leugráltunk bele, köztük jó magam is. Mindnyájan kíváncsiak voltunk és mentől előbb látni akartuk

a szegény hajótöröttet. Pár perc alatt oda evezünk a szabadon libegő csónakhoz, és izgatottan pillantottunk bele. Aztán egymásra bámultunk és, úgy gondolom, rettentően furcsa képet csináltunk. Egyszerre mindnyájan roppant hahotára fakadtunk.

— Hiszen ez csak egy bolond majom! kiáltá az öreg Péter.

Az volt biz' a, senki és semmi más. Ott kuporgott a csónak fenekén és a mint

megpillantott bennünket, fájdalmasan tekintett föl reánk. Fura egy figura volt, az bizonyos. Kétségkívül azon a most már elszülyedt hajón volt valakinek a kedvenc jószágga, mulattak vele és rajta. Fehér vászon ruhába volt öltöztetve, a fején hálósapkát vi-

selt, az orrán meg pápaszemet, de nem igazit, csak a keretet, üveg nem volt benne. Görcsösen fogózott egyik kezével a csónak padjába, de nem tudott mozdulni, bár próbálgatta. Nyilván nagyon ki volt éhezve a szegény pára.

— No, most már mit tegyünk? Erre nem szól a kapitány parancsa, mondá az öreg Péter.

— Csak nem hagyjuk itt elveszni a

szegényt, szóltam hevesen. Ha már ide jöttünk, vigyük magunkkal.

— No jó. Ha a kapitány ur nem enged, hogy felvigyük a hajóra, bedobhatjuk a vízbe. Ugyis el kell pusztulnia.

Ketten átléptek a gazdátlan csónakba és óvatosan közeledtek a majomhoz. Mert hátha mégis karmol, harap? Dehogy tette! Akár mert talán szokva volt az emberekhez, akár mert végkép el volt

gyöngülve: de nem ellenkezett egy csöppet sem. Engedte, hogy megfogják és áttegyék a mi csónakunkba. Aztán vissza evezünk a hajónkhoz.

Amint vissza értünk a hajóról látták, mit hozunk, persze nagy lett a nevetés. Az öreg Péter fölkiáltott:

— Mit csináljunk vele, kapitány uram? Fölvigyük vagy vízbe dobjuk?

— Már ugyan miért dobnátok vízbe az isten adta állatot? Hozzátok föl!

Igazán megörültünk az engedélynek. Ha oktalan állat volt is, mégis élő teremtes volt, megmentettük a haláltól. Fölvitük tehát a hajóra.

— Adjatok neki vizet, aztán enni valót, parancsolá a kapitány. Aztán

FURA EGY FIGURA VOLT.

hagyját
hoz tér.

A
után k
ivott. A
hamar
melyet
lakott,

jóság
baráts
szelid
berek
csak sz
is, és
hamar

hagyjátok pihenni. Majd lassan magához tér.

A majom csakugyan először is a víz után kapott legmohóbban. Tömérdeket ivott. Aztán egy kis ideig pihent, de csakhamar ismét mohón kapott az eleség után, melyet oda hordtunk neki. És mikor jólakott, végig feküdt egy rakás vitorlán és

elaludt. Bizonyosan rég aludt ilyen jól. Semmi kétség, hogy mikor a tönkre ment hajóval az emberek menekültek, ott hagyták a szegény majmot; mert ha sajnálták is, nem vállalkozhattak rá, hogy bajuk, veszedelmök közt még ilyen oktalansággal is vesződjenek.

De mi nem bántuk, hogy erre a fura

... MEGBOROTVÁLKOZOTT. (Lásd a 374. lapon.)

jószágra rátaláltunk. Pár nap alatt nagy barátságot kötött mindnyájunkkal, igen szelid állat volt; meglátszott, hogy az emberek sokat foglalkoztak vele. De nemcsak szelid volt, hanem igen jókedvű kópé is, és amellettt egészen ártalmatlan. Mihamar meggyőződünk, hogy valami na-

gyon ügyes állatbarát lehetett a gazdája, aki leszoktatta minden vadságról és engedelmességre tanította. Ugy járt-kelt közöttünk, mintha pajtásunk lett volna. A kapitány, mikor látta milyen szelid jószág, megengedte, hogy szabadon mozogjon a földézetten. Ha fölmásztunk az árbocra,

majmunk szaporán utánunk sietett s bizony ügyesebb volt a kapaszkodásban mindnyájunknál. Olyan tánczot vitt véghez a köteleken, vitorlákon, hogy egész mulatság volt nézni. S mivel mindent utánozni szeretett, ő is ránczigálta a köteleket, huzigálta a vitorlákat, amiért aztán az öreg matrózok azzal tréfálkoztak, hogy ez nekünk, matróz fiuknak a legujabb társunk, csak tanítsuk szépen.

Mi azonban vissza adtuk a tréfát. Mikor valamelyik öreg hajós borotválkozott, oda vezettük a majmot, hogy nézze. Az ügyes kópé csakhamar eltanulta a dolgot. Aztán csináltunk neki fából borotvát és megtanítottuk borotválkozni. Ezen aztán az öregek is nagyot kacagtak, mert nagyon mulatságos volt, mikor a bolondos majom a fa-borotvával szörnyen komolyan megborotválkozott. (Lásd a képet a 373. lapon.)

Vége-hossza nem volt a mókának, melyet az ügyes, jókedvű állattal üztünk, mihelyt egy kis szabad időnk akadt. És így bőségesen meghálálta jótettünket, hogy nem hagytuk ott veszni a tengeren. Földerítette az unalmas napokat ott a végtelen vizen. Erre pedig annál inkább volt szükségünk, mert amint haza felé közeledtünk, egyre türelmetlenebbül számoltuk a napokat, hogy mikor fogunk már megérkezni.

(Vége következik.)

SZOMORU HIR.

(Képpel a czimlapon.)

AZ EGÉSZ idő alatt, hogy Aranka és kis öcsse Gyula, ott voltak a bácsiéknál, nem igen látta senki jókedvűnek Arankát. Igyekezett, hogy nyájas legyen, de játékra,

vidámságra semmikép sem tudta rá erőszakolni magát. Mindig más valahol jártak a gondolatai.

Gyulahamarább megszokta a bácsiéknál. Pedig eleintén ő busongott, sőt egy kicsit duzzogott is, hogy mamáék nem viszik magukkal. Szép nagy utra mennek, messzi déli vidékre, a hol télen sincs tél s neki Arankával itthon kell maradnia. Hiába csitította Aranka.

Hiába beszél sz nekem, apácska; bizony megtehetted volna, hogy minket is elvigyen. Ha olyan nagyon jól tudod, hát mondd meg, miért hagytak itthon?

— Azt magad is tudod. Mamácska kissé beteges. Ezért megy Abbaziába.

Csak úgy mondta, hogy beteges; pedig jól tudta, hogy nagyon, de nagyon beteg. Aranka már nagyobb leányka volt, hogysen meg ne értette volna a veszedelmet, mely közeledett. Még sem akarta hinni, biztatta is magát, forrón imádkozott az egek Urához... de aztán megint csak eszébe jutott, milyen nagyon komoly arcczal távozott egyszer az orvos és mint törölt ki éppen akkor az apa egy nagy könyecseppet a szeméből. Remegés fogta el, mikor erre gondolt. De kis testvérének nem szólt. És Gyulácska aztán lassan-lassan vissza nyerte jó kedvét, annál inkább, mert nagyon jó dolguk volt a bácsiéknál. De egy napon aztán a Gyula jó kedvének is vége szakadt. Fekete pecsétes levél érkezett a bácsinak, és nem lehetett eltitkolni a szomorú hirt, melyet hozott — a mama meghalt, ezen a földön soha sem fogják többé látni!

Nem tudom, kinek volt nagyobb a fájdalma: Gyulának-e, aki hangosan zokogott, vagy Arankának, aki csak csendesen állt és halálosan elsápadt. A jó bácsi és mind a házbeliek mindent elkövettek, hogy vigasztalják a bus árvákat, de biz ez nagyon nehéz feladat volt, nem is igen akart sikerülni. Egyik nap mult a másik után s Aranka csak még egyre

szomorú
italhoz,
dalmas
mikor ő
mindig
testvéré

A
hagyta
könyveik
csak m
annál s
beszélh
hogy k
lenül e
látta a
gédén

leányon
morko
csak k
dolnun
legsze
szolun

A
bácsira
De ez

—
szived
azt tes
menye
amit
hogy f
Ezt f
ezt ta
hogy l

A
meg is
még
mert
tek vi

szomorubb lett, alig nyult hozzá ételhez-italhoz, hanem öntudatlanul elmerült fájdalmas gondolataiba; a kis Gyula pedig, mikor őt így szomorkodni látta, maga is mindig újra felzokogott és oda borult testvérére.

A bácsi mély részvéttel nézte ezt; hagyta is, hogy szomorkodó szívében könyeikkel enyhítsenek. Aztán megint csak multak a napok, a kis Gyulának annál szomorubb, mert Arankával alig beszélhetett. Sőt akárhányszor megesett, hogy ha szólt hozzá, Aranka türelmetlenül elutasította, hogy ne zavarja. Ezt is látta a bácsi, de ekkor már nyájasan, gyöngéden közbeszólt:

— Így nem jól van dolog, kedves leányom. Nagy a bánatod és méltán szomorkodol. De elhunyt kedveseinkre nemcsak könyekkel, szomorúsággal kell gondolnunk. Tudod-e, milyen módon lehet legszebben emlékezni arra, akit gyászolunk?

Aranka kissé meglepetve nézett a bácsira. Nem tudta, mit gondol a bácsi. De ez megmondta mindjárt:

— Azzal fogod legszebben megőrizni szívedben anyád szent emlékét, ha mindig azt teszed, amiről tudod, hogy ha látja a menyekből, meg lesz veled elégedve. És amit legjobban kívánna, bizonyára az, hogy gyöngéd, szerető testvérek legyetek. Ezt tartjátok meg, akkor bebizonyítjátok, hogy hiven emlékeztek reá.

Aranka teljes szívéből átérezte ezt, meg is fogadta. Megölelte kis testvérét s még a bánatot is könnyebben viselték, mert az őszinte testvéri szeretetben kerestek vigasztalást.

MESE A MELEG KUCZKÓ ELŐTT.

— Irta Péter bácsi. —

A zúzmarás havas hideg tél, az ő hosszú, unalmas estéim bekényeszeríti a tanyai gazdát meleg kemenczéjü szobájába. Kün, a vaksi köd miatt nincsen semmi gyönyörködni való; nem világít a hold, nem ragyognak a csillagok, csak a vályú felé gázolt csapást sejtetheti, melyet a lábas jószág tiprott a hóba, de annak se látni a gémes kútig érő tekervényét, mert azt a rajta gázoló fehér szőrű marhával együtt elnyeli a sűrű vastag köd.

Semmi nesz se hallik a pusztában. A tanyai kutyáknak sines ugató kedvök; egyik-egyik vakkant ugyan valami tompa zaj felé, de messziről jöhet az, azért bizony nem érdemes ott hagyni a meleg szalma-vaczkot, s vissza kuczorodik rá. Azzal se törődik, hogy deres lesz a czafatos szőre, és elalszik megint.

A cselédek éjszakára való takarmányt vetettek már a forgó jászol előtt szarvaikat egymáshoz csattogató ökröknek. Most befelé bandukolnak; a ház eresze alatt letopogják csizmáikról a havat, belépnek a pislogó tűző pitvarba, abból nyílik a mécsvilágos cselédház, annak az asztalán várja őket a nagy eserép tában gőzölgő vacsora.

A gazda családjával együtt megvacsorált már a pitvarból nyíló másik házból — érezni is ezt a benrekedt étel illatából. De van még pár órányi idő lefekvésig. A neszeszve ficzkádozó apróság sem álmos még: egyik kaczag, másik el is pityeredik, ha kellenél nagyobbat koppant a kosfej, melyet dulakodás közben idősebb testvérel ütött. De jó orvosság az édes anya keble, felcsimpaszkodik oda, szepegése elcsöndesül, s hirtelen nagyot is nevet, ha a másik kosfej ütő bukfenchezés közben begurul az ágy alá, s onnan négy kézláb kénytelen kimászni. De biz!

ujra kezdi ő is. A gazda, pipáját csöndesen szíva, kedvtelve nézi az ártatlan vig-ságot s mosolyogva szól:

— Csak majd újra sirás ne legyen belőle!

Amint a férfi cselédek elvégezték a vacsorálást, szerencsés jó este kívánással belépnek. Hónuk alatt hozzák a kukorica-morzsoló székeket, rájuk telepszene s az előre behordott kukoriczát korczogó zajjal rángatják a székek végibe vert vas darabokon. A konyhabeli dolgot végzett két szolgáló meg a kerekes rokkákat veszi elő, s a nyár végén eltilolt selyem lenből eresztik a vékony fonalat. A rokka surrogástól, a morzsolás korczogásától a rózsásra festett fali óra ketyegése se hallatszik.

A gyerekek kezdenek bele unni a hanczurozásba, s egyik-másik kis buksi ásit is unatkozásában. A legkisebb nyüglődik is már, ágyba kívánczva; de édes anyja rászól:

— Ugyan Pistikám, még a nyolczat se verte el! Korán volna még lefeküdni.

— De édes anyám, nekem már álmodhatnékem van!

— Oh te álomszuszék, te! Majd álmodhatsz még reggelig eleget.

— Ugy ám, de...

— De ide, de oda! Lefekvésig tollat kell fosztani. Hanem aki közé fuj, annak bekötöm a száját.

— Hát pattogassunk kukoriczát!

— Kialudt már a tűz a katlanban.

— Akkor hát meséljen a Mari néni!

— No hát itt a fosztani való. Te meg Marika mondj nekik szép mesét.

— Mondanék én szives örömet, de mindég belecsiripolnak, meg el se hiszik.

— Én biz' elhiszem, ha szép! szól Pistika. De a Pali nem hiszi.

— Hát hogy hijják azt a szép mesét? kérdi Pali kételkedve.

— »Békaszörrel bélelt bekes.«

— Haha! Van is a békának szőre!

— Ahol ni, már beleköttyog.

— Csitt liba a vásárba! Rá se hallgass Marika, hanem kezdjed el.

Marika igazit a rokkáján, azután fejszóvalva néz Palira, nem kezdi a mesét.

Surr-surr, korcz-korc. Surrognak a rokkák, korczog a morzsolás.

— Nézze meg az ember ezt a kis okost! szól a neheztelő Marika, mintha azt se hinnéd el, amit a mesekönyved a beszélő farkasról, rókáról, gólyáról, meg a többi oktalan állatról mond.

— Az mind a könyvben van! vágja vissza az okoskodó Palika.

— No, ha csak az volna az igaz, ami a könyvben van, akkor sohase beszélénk, hanem mindig olvasnánk!

Erre már Palika nem tudott mit mondani.

— Hát ugy esett ez az eset, ahogy én mondom, kezdte Marika a mesét. — Az ősszel, mikor már derek jártak, láttam egy legyet meg egy szúnyogot, amint kuczorogva dideregtek itt a kemence vállán. Ugy fáztak szegénykék, hogy ha foguk lett volna, még az is vaczogott volna.

— Bárcsak vaczogott volna! szólt bele Pali.

Surr-sur... korcz-korc...

— De hékám, nem vaczogott. Mert amint mondtam, nem volt minek vaczogni. Nagyon meghunyászkodva susogtak egymással. Ha olyan jó fülem nem volna, mint amilyen van, meg sem értettem volna a susogásukat. Azt súgta a szunyog a légynek:

— Olyan igen fázom, reszket szárnyam lábom.

— Nekem meg a hátom! sohajtott a légy.

— Te mégis könnyen vagy, nem járhat át a fagy, jól meghájasodtál. De én szegény, ugy reszketek, még a lelkem is bizsereg!

(Folytatása a 378. lapon.)

HANZ
Kapja
Legfan
Feleli

Ugy la
Mert u
Ágask
Hanzi

SZAMÁRHÁTON.

HANZI legény mit is gondol magába? —
 Kapja magát, felpattan a szamárra.
 Legfarára üljön, inti a juhász;
 Feleli rá Hanzi: »Jó! I vász, i vász!«

Ugy látszik: előbbre csúszott Hanzika,
 Mert ugyancsak bokros lett a csacsika.
 Ágaskodik, a hátsó lábára áll —
 Hanzi legény nagy rémülten kiabál.

S hogy kiabál, a szamár is rádupláz,
 Torka szakadtából harsogón iáz,
 Szügybe vágja fejét s kirüg vészettül —
 Egyszerre csak Hanzi legény felrepül.

Felrepül... de földre száll hamar megint,
 Hanyatt esve az egekre föltekint;
 Nagyot nyög és így sohajt fel: »Igaz a!
 A szamár nem nekem való paripa!«

(Folytatás a 376. laphoz.)

— Hát takaródzál! dongott mérge-
sen a légy.

— Hát versben beszéltek? szólt
megint a Pali.

— Abban ám, eleinte; hanem
azután.....

Surr-surr... Korcz-korcz...

— Hát azután? kérdezte Pistika.

— Azután egy ideig nem beszéltek,
hanem a légy öszsze rakta a szárnyait
a hátán, olyan formán, mint mikor össze
fogja magán az ember a felöltőt, hogy
melegebbje legyen. Szótalan duzzogott,
de a beszédesebb szunyog újra kezdte:

— De jó volna ilyenkor egy kis
meleg bunda.

— Birnál is benne repülni! csu-
folta a légy.

— Nem repülnék én, csak meleged-
ném benne.

— Szeretnék az orrára repülni
annak a szücsnek, aki a te termetedre
bundát tudna szabni! csufolta tovább
a légy.

— Szücs talán akadna, de hol ven-
ném a bundának való matériát?! Olyan
kellene, amely meleg is, meg könnyű is
volna! szólt aggódva a szunyog, s aggó-
dásában reszketve vakarta fejét az egyik
lábával.

Mig így tanakodtak egymással,
észre sem vették, hogy valaki hallgatózik.
Csak akkor ámultak el, mikor a kuczko-
ból hallják:

— Czin, czin, czin! He, he, he!

— Ki vigyorog ott a mi bajunkon?
dongott a légy mérgesen. A szunyognak az
inába szaladt a bátorsága, s meglapulva
nem is pisszent.

— Czin, czin, czin! He, he, he!
hallatszott ismét a gúnyos nevetés.

— Ejnye azt a csufolódo voltodat!
Ki vagy? Mi vagy? Állj elő, ha mersz!
dongott már most nagyon mérgesen
a légy.

— He, he, he! Czin, czin, czin!

— Ahá, te vagy egér koma! szólt a
légy félre pislantva. Bizony rossz szived
van, ha vigyorogni tudsz a mi nyomoru-
ságunkon!

— He, he, he! Mért ne tudnék,
mikor a nyáron olyan nagy legények vol-
tatok!

— Akkor volt az, de most ne
bomolj! dongott a légy komolyan.

— Persze, hogy akkor volt! He he
he! Akkor ám, mikor te mindig a szemem-
et akartad kiszurkálni. Az a gyönyörű-
séges görhes szunyog meg mindig a
fülembé muzsikált, s ha a két első lábam-
mal el nem hadonásztam, akkorákat csi-
pett rajtam, hogy nagyobbra dagadt a
helye, mint a mekkora az öklöm.

— Régen volt, fele sem igaz annak;
zizegte a bünbánó szunyog.

— He he he! Hanem most ugyan
elfogyott a nótátok! Se másnak se maga-
toknak nem muzsikáltok. Én meg most is
vigan czinczogok ebben a jó meleg bun-
dácskában. Cziu, czin, czin! Szeretné-
tek ilyet?

— Jó volna ha volna! sóhajtott
a légy.

— Jó bizony! dideregte a szunyog.

— Lehetne pedig nektek is ilyen, ha
lustákká nem váltatok volna! Csak ide a
szomszédba köllene érte menni. He,
he, he!

— A szomszédba? Ebben a nagy
hidegben!?

— Ha egy kicsit mozognátok, mind-
járt kimelegednétek. Meg is érné az a jó
meleg szőrös bekes azt a kis fáradságot.

— Hát hova köllene menni érte?

— Csak ide a tópartra.

— Hiszen befagyott már a tó!

— Éppen azért hagyta bekesét a
parton a gazdája, mert ő maga a tófe-
nék iszapjába bujt, azt a drága szép meleg
bekest nem akarta besározni. Hiszen egy
czafattá vált volna a szőrös bélése!

— Kié volt az a jó meleg bélésű
bekes?

— Kié volt volna? A béka komáé volt.

— Szorultságunkban csufot üzöl belőlünk, dongott a légy. Soha világ életemben se láttam szőrös bekeses békát!

— De én se! zizegte a szunyog.

— Mit is láttatok volna a meleg nyárban, mikor mindenki egy ingre vetkőzve jár! Ősszel pedig már fődél alatt keresitek a meleget. Mit tudjátok ti, hogy hűvös időben milyen a módi!

— De ha módi is hűvös ősszel a szőrös bekes, hol tenne rá szert az a csupasz béka?

— He, he, he! De balgák vagytok! Oh ti golyhók! Hát azt se tudjátok, hogy télire minden állatnak megnő a szőre, nyárra meg megvedlik. A béka is olyan, mint a többi magam szőrű állat, csak hogy ő már ősszel leveti a meleg bekest, mert télire bele buvik a nyáron hűvös, fagygyal meleg iszapba. Ősszel leveti a bekest, ott hagyja a tóparton. Az veheti magára, akinek tetszik.

— No, ezt nem tudtam! szólt az álmélgodva hallgató légy. Azután egyzerre oldalba lökte a szunyogot.

— Gyere koma, öltözzünk föl melegen!

— Én nem mehetek, nem birnám el annak a potrohos békának a bekesét.

— He, he, he! nevetett az egér. Szegény csontig bőr koma! Ki mondja hogy egész bekest köll czipelni? Hiszen elég abból az is, amit a béka a kis ujján viselt.

— Igaz a! zsongott a légy.

Nosza, alig várták az ajtó nyílását, menten repültek bekest keresni.

— He, he, he! nevetett utánuk az egér.

— Csitt! szólt most a gazda.

Surr-surr, korez-korez... hallatszott még egy pillantásig, azután csak a nagy kutya-ugatás reszketteté az ablakot.

— Idegen jár a tanyánk körül; szólt a gazda.

Elhallgatott a rokka-surrogás, a béresek is abba hagyták a morzsolást,

magukra öltötték a ködment. A gazda leakasztotta szegen lóggó puskáját s velök együtt kiment az udvarra. A mesébe bele beszélő Pali félve bujt édes anyja ölébe, míg a kisebb de bátrabb Pistika merészen szólt:

— Durr!... puffant a puska.

— Uram Jézus segíts! sikoltoztak a szolgálók, és mutató ujjukkal bedugták a fülüket.

— Osiba te! Ereszd el Örvös! halatszott a gazda hangja, s a kutyák morogva engedtek; de egyik elnyikkantotta magát, nyilván oldalba rugták.

— Jaj Istenem, csak talán nem tolvajt lőtt a gazduram? szólt a halálra sáppadt Marika.

Kinyilik az ajtó, s valaki a szoba közepére lódit egy halva is acsargó fogu vastag farku rókát.

Most sikoltoztak még csak nagyot a szolgálók, mire a belépő gazda jóízűt nevetett.

— No kedves feleségem, ez se dézmálja ezután a tyukjaidat.

Lett nagy öröm! De az a mindenbe bele kotyogó Pali csak távolról nézte a rókát, míg Pistika elkezdte mindjárt simogatni.

— Szegény pára! Pedig milyen jó bekese van. Tudom, ez nem fázott olyan nagyon, mint a légy meg a szunyog.

Amint kedvökre megnézegették a rókát, csak azután kérdezte Pistika:

— Hát a légyből, meg a szunyogból mi lett aztán, hogy elrepültek bekest keresni?

— Hát biz azok szegények, amint nagy keservesen kirepültek a pitvar-ajtón, mindjárt megfagytak.

— Ejnye, de bolonddá tette őket az egér! De hogy is tudtak neki hinni?

— Ugy szokott az lenni, hogy aki nagyon vágyik valami után, könnyű azt hazugsággal félre vezetni, ha kedvére valóval biztatják.

KEDVES HIR KARÁCSONRA!

„Forgó bácsi könyvtára“ czimen, az Eggenberger-féle legrégibb és jóhitelű hazai könyvkereskedéssel szövetkezve, oly vállalatot indítottam meg, melyet a magyar gyermekvilág bizonyára örömmel fog köszönteni.

Husz év alatt, mióta a »KIS LAP« fennáll, negyven kötete jelent már meg e legrégibb s legkedveltebb gyermek-ujszágának. A mai nemzedék az ő szüleitől hallja néha azokat az elbeszéléseket s meséket, kalandokat és versikéket, miket ők maguk olvastak hajdan, midőn ők is az én kedves kis olvasóim voltak még. A régi kötetek jóformán eikalódtak már s tán csak egy-egy közkönyvtárban ha létezik még teljes példánya. Pedig mennyi vonzó történet foglaltatik azokban!

Arra határoztam el tehát magamat, hogy az eddigi negyven kötet *javát* kiszédegetve és *gondosan átdolgozva, díszes* könyvalakban bocsássam ismét közre. Minden egyes darabnak értékét művészileg rajzolt metszetek emelik csinos kötésű táblákban.

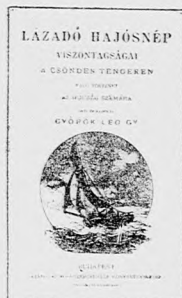
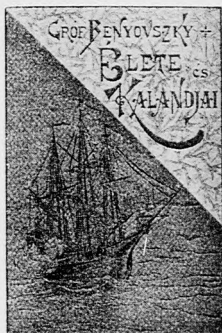
De nemcsak a »KIS LAP« régi köteteinek legjavát foglalja magában e gyűjtemény: fölvettem abba a világirodalom gyermekolvasmányainak összes remekkeit, s így föl-váltva a »KIS LAP« elbeszéléseivel, szindarabjaival, költeményeivel, meséivel, uti rajzaival, kalandjaival s egyéb érdeke-
sebb apróság-
gaival, megtaláljátok e gazdag sorozatban mindazokat a kedves olvas-

mányokat, melyeken számos nemzedék épült már s fog épülni ezután is,

valameddig a gyermek lelkéből a szép és tanulságos iránti vonzalom ki nem vesztett. Hogy néhányat említsek: *Robinson Crusoe*, *Columbus Kristóf*, *Grimm gyermek meséi*, *Paul Bert. utazásai és vadász-*

kalandjai, s még egy sereg van e gyűjteményembe fölvéve — amelyek azonban, mint e kötetek apró czimrajaiból láthatjátok — külön kiadásokban és árakon is szerezhetők meg.

A „Forgó bácsi könyvtára“ minden egyes kötetének ára

csak 80 kr.

Mindjárt 5 kötettel léptem közre. Ezek a következők:

1. *Nellike, és elbeszélések a kandalló mellett.*
2. *A kakuk-óra. — Egy lyukas hatos története és egyéb elbeszélések.*
3. *Kis mesekönyv.*
4. *Aesopus. Tanulságos mesék.*
5. *Szindarabok gyermek-előadások számára. (A »Forgó bácsi színháza«-nak folytatása.)*

A kötetek oly takarosak, s egynek-egynek ára oly csekély, hogy bizonyára a szegényebb sorsu gyermek számára is juthat belőle karácsonyi ajándéknak.

Budapest, Karácson havában.

FORGÓ BÁCSI.

UTÓLAGOS MEGFEJTŐK.

A »Kis Lap« XXXIX. kötet 21-ik számában közölt rejtvény megfejtését még beküldték: Lustig Tekla, Galambos Etel és Pali.

Jótekonyság.

Az éhező és fázó gyermekek részére: Vörös Margit és Sándor 1 frtot.

Az Ég áldása legyen a kegyes adakozókon.
Forgó bácsi.

A „Kis Lap“ t. előfizetőihez!

Z ÉV végének, a „Kis Lap“ most folyó kötete befejeztének közeledésével, ismét itt az ideje, hogy a „Kis Lap“ olvasóit, barátait gyülekezésre hívjam föl az újévkor következő kötethez, mely immár a **negyvenedik** kötet lesz.

A negyvenedik kötet! Azt jelenti ez, hogy a „Kis Lap“ ezzel az újabb kötettel élete huszadik esztendejét fogja betölteni. Ha valahol, úgy itt ez a nagy idő — jóformán fél emberélet! — maga a legékesebben szóló ajánlás, ha ugyan a „Kis Lap“ még rászorulna a külön ajánlásra. Két évtized eléggé bebizonyította, mily sikerrel felelt meg a nagy feladatnak, melyre vállalkozott. E hosszú idő alatt sok ezer, meg ezer gyermeknek volt kedves barátja, mulattatója, szórakozva oktatója. Ma már meglett férfiak, szerető gyöngéd anyák azok, kik a „Kis Lap“ első olvasói voltak s kik édesen emlékezve gyermekéveik örömére, most a maguk gyermekeinek szerzik az örömet, melyet a „Kis Lap“ nyújt az ő kis hiveinek.

Mert a nagy idő multán is változatlan odaadással, kitartással szenteli **Forgó bácsi** ma is erejét a magyar gyermekvilág e legkedveltebb lapjának, hiven követve azt az ösvényt, melyen eddig oly nevezetes eredményt sikerült kivívnia, minőt sem előtte sem mellette egyetlen más hasonló vállalkozás sem mutathat fel. Nem fog csökkenni sem kedve, sem odaadása ezentul sem, s a „Kis Lap“ köré seregülő magyar gyermekvilág szeretete lesz ezentul is legbecesebb jutalma.

Tartalom, beosztás tekintetében a „Kis Lap“ a régi jó nyomon fog tovább haladni. Közül érdekes, tanulságos **hosszabb elbeszélést**, minden számban egy-egy kisebb **beszélykét, mesét, szórakoztató** és mégis ismeretterjesztő **cikkeket**, ugyszintén minden számban **költevényeket**, mindezt művészi **rajzok** kíséretében. **Rejtvények és feladványok** is mindig fognak egy kis fejtöresre alkalmat adni, a mindig nyitva álló **Jótekonyság** rovata, melynek révén a „Kis Lap“ jószívű olvasói már annyi könyvet töröltek le, ezentul is módot fog nyújtani a legnemesebb erény gyakorlására; **Forgó bácsi postája** pedig folytonosan fentartja az érintkezést a kis hivek seregével.

Mint még eddig minden új kötetnél, úgy a negyvenediknél is, hiszem, még megsokasodva fogom magam körül látni az én kis hiveimet.

Forgó bácsi.

Tisztelettel kérjük a „Kis Lap“ t. előfizetőit, szíveskedjenek megrendeléseiket mielőbb beküldeni, hogy a lap pontos szétküldése fennakadást ne szenvedjen.

A „Kis Lap“ előfizetési ára :

Negyedévre	1 frt 40 kr.
Félévre	2 „ 80 „
Egész évre	5 „ 60 „

Az előfizetési pénzek, melyeknek küldésénél legzélszerűbb a postai utalványok használata, a „Kis Lap“ kiadó-hivatalához, (Budapest, Ferencziek-tere, 3. sz., Athenaeum-épület) intézendők.

A „KIS LAP“ kiadó-hivatala.

Karácsonyi és ujévi ajándéknak alkalmas Ifjusági iratok.

Az ATHENAEUM könyvkiadóhivatalában (Budapesten, Ferencziek-tere 3. sz.) s általa minden hiteles könyvárusnál kaphatók:

Hoffmann Ferencz közkedvességü ifjusági iratai:

A tengeren túl.	A munka jutalma.
Vidor Ferkó.	A szenvedések iskolája.
A milliomos.	A testvérek.
Bűnhődés.	Anyai szeretet.
A becsület utja.	Az életbiztosítás.
A milyen az ur, olyan a szolgálja.	Az igazság napfényre jó.
A szokás hatalma.	Az Inka kincse.
Tiszteld atyádat és anyádat.	Egy fedél alatt.
A becsületszó.	Egy levél a Szentírásból.
A helgolandi fiu.	Hűség és álnokság.
A hí szív.	Ki mint vet, úgy arat.
A jó tett is meghozza kamatjait.	Királyfi.
A két hű barát.	Loango.
A magas északon.	Mylord Cat.
A megtért.	Próbák.
	Szegény és gazdag.

Ára egy-egy kemény táblába kötött s négy csinos képpel ellátott kötetkének 50 kr.

Hoffmann Ferencz. A tarka könyv. Százötven erkölcsi elbeszélés. Kis gyermekek számára. A 4-ik német kiadás után magyarítá egy gyermek-barát. 3-ik javított kiadás. *Nyolcz színes képpel. Kemény táblába kötve* 1 frt 80 kr.

Barthélemy. Az ifju Anacharsis utazása Görögországban. Barthélemy után a magyar ifjuság számára szerkeszté: Hanthó Lajos. Színes kemény kötésben s több fametszetü képpel 1 frt 80 kr.

Ifjusági emléklapok. (Költemények, szinmű és elbeszélések egy képpel.) Gyűjtötte: *Fűssy Tamás*. Színes táblába kötve 1 frt.

Kingsley Károly. A hősök. Görög tündérmesék. Angolból: Pulszky Ágost. Egy könyomatu czimképpel. Diszkötésben vörös angol-vászonban, arany szegéllyel 2 frt 50 kr.

Remellay Gusztáv. Fény és born. Tört. elbeszélések az ifjuság részére. Két könyomatu képpel. Színes kemény táblába kötve. 1 frt 80 kr.

— Szent László király, történeti elbeszélés az ifjuság számára. Két képpel. Színes kemény táblába kötve. 1 frt 80 kr.

A „KIS LAP“ némely évfolyamainak számos szép képpel díszített kötetei csinos kemény kötésben egyenkint 3 frt.

Schmid Kristóf általános elterjedt ifjusági iratai:

A piros tojások.	Thalheim Etelka.
Mathild és Vilma.	A virágkedvelők.
A virágkosárka.	Klára. — A rózsatő.
Eichenfels Henrik.	Timót és Philemon.
Tanulságos beszélykék.	Nándor. — A Wolfsbühl
Tannenburgi Róza.	melletti kápolna.
Eustachius.	Jozafát királyfi.
A jó Fridolin és a gonosz Detrik.	A piros és fehér rózsák.
A jó Örzse.	A vadon virágai. —
A báránka.	Lajos.
Paulina.	Schmid Kristóf élet- rajza. — Szinjátékok.

Ára egy-egy csinos vörös vászonba kötött és egy képpel ellátott kötetnek 70 kr.

Martin M. A természet három országa. A magyar ifjuság számára átdolgozta: dr. Dulácska. 262 színes ábrával s fametszettel. Színes táblába kötve 2 frt 50 kr.

Ney F. Gyermekek könyve. Képekkel. Második bővített kiadás. Kemény diszkötésben, 30 színezett képpel s egy kórajzzal 1 frt 70 kr.

Marryat kapitány. Rüstig Zsigmond, a brémai kormányos. Uj Robinson, a magyar ifjuság számára fordítá: dr. Dulácska Géza. 94 képpel. Kemény táblába kötve 2 frt.

Svanton-Belloc Luiza. Pierre és Pierette, a kis kéményseprők, vagy a csavargó élet veszélyei. A francia Akadémia által koszoruzott pályamű. Az ötödik kiadás után fordította: Sárkány J. F. Egy színezett képpel. Kemény táblába kötve 50 kr.

Történeti képes A, B, C. A magyar történet jelesebb királyai, vezérei s államférfinainak színezett alakjaival A, B, C. rendben. Kis honfiak és kis honleányok számára. Irta: a Jókedy bácsi. A képeket rajzolta Szemlér Mihály tanár. Színes kemény táblába kötve 60 kr.

Virágcsokor. (Vigjáték, költemények és elbeszélések, egy képpel.) Emléül jó gyermekeknek gyűjtötte: *Fűssy Tamás*. Színes táblába kötve 1 frt.